

Adevărul

AL. V. BELDIMAN 1882—1897
FONDATORI: CONST. MILLE 1897—1920
CONST. GRAUR 1921—1936
B. BRĂNȘTEANU 1897—1947

Proprietari: S. A. R. „Sărandar”
EDITOAREA ZIARELOR „ADEVERUL”
ȘI „DIMINEAȚA”
Registrul de publicații al Trib. Ilfov S. I. Com. Nr. 142/946

Director: H. SOREANU

BIROURILE: BUCUREȘTI, Str. Matei Millo 11

TELEFOANE

Publicitatea 5.57.63
Redacția 5.38.56
Administrația 5.57.63

La ce trebuie să tindem...

Comerțul de stat și ieftinirea traiului

La Municipiu se desășoară o activitate interesantă.

Dacă până ieri se spunea că nu se poate face nimic, fiindcă nu există mijloace — noul ajutor de primar și-a propus să îmbrățișeze domeniul vast. D-așa vrea să refacă Bucureștii, să construiască cartiere noi, să înlăture urmele grave lăsate de război, în sfârșit dăruie o luptă aprigă în contra tuturor aspectelor urâte cari copleșiseră orașul.

Desigur că din toate preocupările municipalității acelea în legătură cu aprovizionarea și ieftinirea traiului sunt urmărite cu un interes mai mare de public. Lucrul e explicabil. Până acum două luni, aprovizionarea constituia încă o problemă care părea irezolvabilă, deși am avut un an agricol excelent și în țară se găseau mari cantități de alimente. Noul ajutor de primar n'a mai făcut însă apel la inițiativa particulară, care în această materie dovedise o regretabilă carență. Municipiul și-a luat sarcina să organizeze singur aprovizionarea Capitalei și trebuie recunoscut că rezultatele sunt bune. Pilejile și magazinele care se numesc de stat — dar care în realitate aparțin Societății Municipale — ne oferă o imagine de abundență, pe care n'o mai întâlnim de mult. Aceste întreprinderi izbutesc să fie și un stimul pentru comerțul particular, care trebuie să fiină pasul cu comerțul de stat.

Se poate spune că din punctul de vedere al aprovizionării experiența a reușit. Dar, firește, lumea se așteaptă ca această acțiune să atragă și o atenție sensibilă a produselor alimentare. Unele scaderi au putut fi înregistrate; altele se anunță pe măsură ce activitatea comercială a Municipiului se dezvoltă. Mărfurile alimentare au rămas însă pe prețuri scumpe pentru bugetul salariatului, care formează negreșit un criteriu. La această situație s'a gândit desigur și d. Doncea care promite că va înființa cantine speciale pentru salariați. E o soluție parțială, nu însă o soluție de fond, fiindcă trebuie să tindem ca sumele cheltuite lunar pentru mâncare să reprezinte un procent acceptabil dintr-o leafă. Nu facem aici calcule și nu vom scoate deci la cât se cifrează azi mâncarea în bugetul unei familii, dar toată lumea va conveni că se ridică la o sumă împunătoare.

Desigur, problema ieftinirii traiului nu poate fi rezolvată de inițiativa municipală, ea fiind le-

gată de întregul complex al vieții economice. Dar fie prin prisma generală, fie din unghiul de vedere al preocupărilor primăriei, problema rămâne de mare acuitate. Viața trebuie eficientă și toate străduințele ce se vor face în această direcție vor fi îndreptate.

Ad.

A CUI E VINA

Ministerul Muncii a găsit necesar să previe publicul că diverși indivizi se prezintă pe la casele oamenilor, dându-se drept controlori și încasând taxe pentru personalul casnic. Ministerul amintește că singura taxă datorată, 10 la sută din salariul pe luna Decembrie, se plătește la administrația financiară și nu se încasează la casa omului.

Ivirea acestor escroci arată că dreptate am avut când am criticat sistemul de plată introdus de ministerul muncii. Taxa de 10 la sută pe salariul unei singure luni, din care se face un fond de asistență, nu e prea împovătoare, dar felul de percepere este extrem de plictisitor. Să aduci dintr-un sector întreg pe toți care posedă personal de serviciu la un singur ghișeu, înseamnă a pune pe drumuri atâtă lume, unii pe distanțe foarte mari, a-i sili să facă de trei ori coadă la emiterea bonului de plată, la casă și la obținerea chitanței. Iar după ce în fine te-ai văzut în posesia dovezi de plată trebuie să te duci în str. Azilul de Noapte ca să îți se noteze în cartea de muncă plata efectuată. Toate acestea pentru Ministerul Muncii încă înseamnă... 100 de lei.

Nu-i de mirare că s'au găsit escroci ingenioși care să exploateze situația, fiind siguri că vor fi bine primiți când vor pretinde că te scutesc de atâtea bătaie de cap. Decât să ceară cetățenilor să denunțe poliției pe impostori — riscând să aibă și alte drumuri de făcut la darea măturilor în fața organelor anchetatoare, a Parchetului și a instanței de judecată — Ministerul Muncii ar face mai bine să schimbe sistemul de impunere, de nădădmiș aplicarea unor timbre în plus pe luna Decembrie sau pe luna de angajare a personalului casnic.

Felul complicat de plată a acestor taxe face pe mulți să devină evazionști, în detrimentul fondului muncii, deși ar plăti bucușoara, dacă încasarea s'ar face printr-un sistem mai simplu.

Gama

Apeluri și recursuri fiscale

Ministerul de finanțe preocupat de marea mulțime de apeluri și recursuri fiscale, a luat măsuri ca judecarea lor să se termine cât mai repede. O hotărâre ușor de înțeles, împotriva ei neputându-se face nici o obiecție serioasă.

Aceasta nu înseamnă că ministerul de finanțe este principial împotriva apelurilor și recursurilor. Acestea sunt o necesitate, pentru că dau contribuabililor dacă nu siguranța, cel puțin speranța că li se va face dreptate, atunci când organele fiscale de primă instanță li-au împovărat la impuneri. Nici un stat nu poate trăi dacă setea de dreptate a cetățenilor săi nu este satisfăcută, dacă ei n'au posibilitatea de a obține reparații în cazurile în care un reprezentant al cârmuirii l-a nedreptățit.

Din aceste motive, nici ministerul de finanțe nu vrea să scoată apelurile și recursurile din sistemul nostru fiscal, ci vrea numai ca ele să nu se târăgăneze tot anul, știut fiind că apelurile aduc și întârzieri în plata impozitelor. Deși în teorie apelurile nu sunt suspensive, în fapt orice contribuabil care a făcut apel caută să amâne cât mai mult plățile, în speranță că va obține în timp util reducerea lor. Este ceea ce ministerul de finanțe vrea, cu drept cuvânt, să împlească.

Nu avem însă impresia că metoda folosită este din cele mai ferice. Cum a procedat ministerul de finanțe? A dat dispoziție ca lucrările tribunalelor fiscale unic al Capitalei să se termine în seara zilei de 29 Februarie. Cu alte cuvinte, n'a ținut socoteală de marea număr de apeluri pe rol. Aceasta înseamnă însă că uneori dreptul de apărare va fi stănat. Tribunalul va trebui să termine neapărat, într-o sedință, toate cazurile aflate pe rol și deci președintele va trebui să scurteze cât mai mult debaterile. Știm că sunt mulți imprincipiați dispuși să divagheze în fața justiției și dornici să expue tot felul de amănunte, adesea fără nici o legătură cu chestia în sine.

Dar acestora în orice caz președinții tribunalelor se silesc să le puie frâu. Dar pe viitor, ei fiind obligați să judece un număr mare de cazuri în fiecare sedință, se vor vedea siliți să împiedice chiar expuneri în adevăr necesare pentru luminarea cazului. Ceea ce ar contraveni principului arătat mai sus adică necesității de a se satisface cererea cetățeanului.

Noi credem că ministerul de finanțe ar putea folosi altă cale pentru a reduce numărul apelurilor și recursurilor. În primul rând, el trebuie să interzică propriilor săi

controlori de a comite excese când fixează impuneri, silind astfel pe contribuabili să facă apel. Chiar zilele acestea am văzut un proces verbal de revizuire a unei vechi impuneri, prin care o casă destul de modestă, cu două apartamente, donată în Ianuarie 1941, este evaluată la 29.000.000 lei, o sumă cu care atunci se puteau cumpăra 10 case la fel. Evident, contribuabilul a făcut apel, ceea ce n'ar fi fost cazul, dacă noua supraîmpunere n'ar fi fost atât de exagerată. De altfel, ministerul reducând evaluarea la 10 milioane lei, adică totuși de trei sau patru ori mai mult de cât valoarea reală, contribuabilul și-a retras apelul. Desigur că nici nu l'ar fi introdus, dacă dela început supraîmpunerea n'ar fi fost atât de departe de realitate.

Același lucru cu recursurile. Iată deci că ministerul de finanțe are posibilități proprii, dacă vrea ca apelurile și recursurile să nu teneze. Să dispună ca organele sale să nu facă impuneri prea exagerate și să nu introducă apeluri și recursuri decât atunci când există motive serioase. Judecarea lor s'ar termina dela sine până la finele lui Februarie, pentru că vor fi puține, nu pentru că vor fi judecate de mânălu.

GR. GRAUR

LA ROMA, INTR'O «PIZZERIA»

5 ore de vorbă cu Palmiro Togliatti

— REPORTAJUL UNUI ZIARIST AMERICAN —

D. Palmiro Togliatti, conducătorul partidului comunist italian, se bucură de prestigiu nu numai în ochii numeroșilor săi partizani, dar chiar și în aprecierea adversarilor. Luptător neobosit, orator de mare clasă, Togliatti este cea mai de seamă figură politică a Italiei contemporane. Toți acei cari au avut ocazia să-l cunoască, rămân cu impresia de neuitat pe care o degajă farmecul personalității sale.

O asemenea ocazie — cu atât mai interesantă, cu cât n'a fost decât întâmplătoare — au avut-o, dănuși, câțiva ziariști americani, cari, ca orice ziariști care se respectă, s'au conformat obiceiului de a trece zilnic pe la una din plăcintăriile ce abundă astăzi în Roma. La „pizzeria” Romaldo, din Piazza della Torretta, nu departe de Corso Umberto I, un popular, în care poți întâlni șoferi, croitori, carabinieri și muncitori de tot soiul, a intrat, într-una din serile trecute, cam pe la 9, un om de statură mijlocie, dar spătos, purtând un palton modest și o pălărie gris, destul de veche, adresându-se cu un familiar „buona sera”, celor cari îl cunoșteau. Nu era pentru prima oară când intra în acest local în care, atracția o constituie adevărată „pizză” napoletană, — un fel de clătită cu brânză și usturoi. El obișnuiește să vie des pe aici, fiindcă îl interesează conversația cu muncitorii și vrea să afle tot ce au de spus.

În acea seară, se aflau în local, la o masă, Orson Welles, cunoscutul scriitor și cineast american; ziaristul american Emmet Hughes, corespondentul din Roma al revistei „Time”, relatând cum au trecut cele două zile și săptămânile în multitudine de întâlniri și tânărlul ziarist Emmanuel

Rocco, strălucitul cronicar politic al oficiosului comunist „Unità”.

Togliatti — căci după cum ați înțeles, el era noul venit — s'a așezat direct la masa gazetarilor, deoarece pe italieni îi cunoștea. Ceea ce urmărea, este reportajul pe care l-a scris americanul Hughes pentru „Time”, relatând cum au trecut cele cinci ore de conversație cu fructuosul comunist italian.

Nu toți oamenii arată, la 54 ani, atât de puțin obosiți, mai ales când, ca Togliatti, au de desfășurat o atât de grea muncă. E puțin lucru să cutreieri țara ca să vorbești la toate meeting-urile, să participi aproape zilnic la sesiunile parlamentului, să scrii editoriale pentru presa partidului, să organizezi munca partidului, etc. etc. Și totuși, parcă privilegiile lui Togliatti sunt mai luminoase, ridurile feței mai puțin adânci și surâsul său mai arg și mai odihnitor decât altădată.

Togliatti, care are obiceiul să înfrumusețeze o dezbateri parlamentară cu un citat pe care-l împrumută uneori chiar din „Pinocchio”, s'a amuzat în acea seară să dezbătă probleme cu „întrebuintarea gerundivului ca participiu”, adevărate versuri a unor strofe aparținând unui poet italian din secolul XVI sau despre perversitatea limbii italiene de către unele „francesisme” (franțuzisme). Dar ochii săi cârpuri au început să strălucească, în momentul când trecând la alt subiect, a povestit impresiile pe care i-au lăsat recentul marș al celor 30 mii de partizani. El privise demonstratia, de pe scările unei clădiri, amestecat în mulțimea înconjurătoare și nerecunoscut de nimeni.

prnă în clipa în care un partizan recunosându-l, a ieșit din rânduri ca să-l salute.

Sorbind din vinul alb amestecat cu apă, Togliatti a răspuns clar, fără să ezite, tuturor întrebărilor ce i s'au pus.

Nu, nu are nici o grijă că tacticile urmărite în mișcările greviste l'ar putea influența nefavorabil rezultatul votării viitoare. În timp ce țaria partidului se menține fermă în nord, „energia sa crescută” se adăpostește în sudul rural (iar recentele alegeri comunale în multe sate și orșele o confirmă). În special trebuie să fie mulțumit de succesele

S. M.

(Continuare în pag. 2-a)

COMISIA PENTRU PALESTINA

FO MEAZĂ MILITII ARMATE ÎN STATELE EVREU ȘI ARAB

Un plan anglo-american pentru împiedicarea aplicării hotărârii O.N.U.-ului

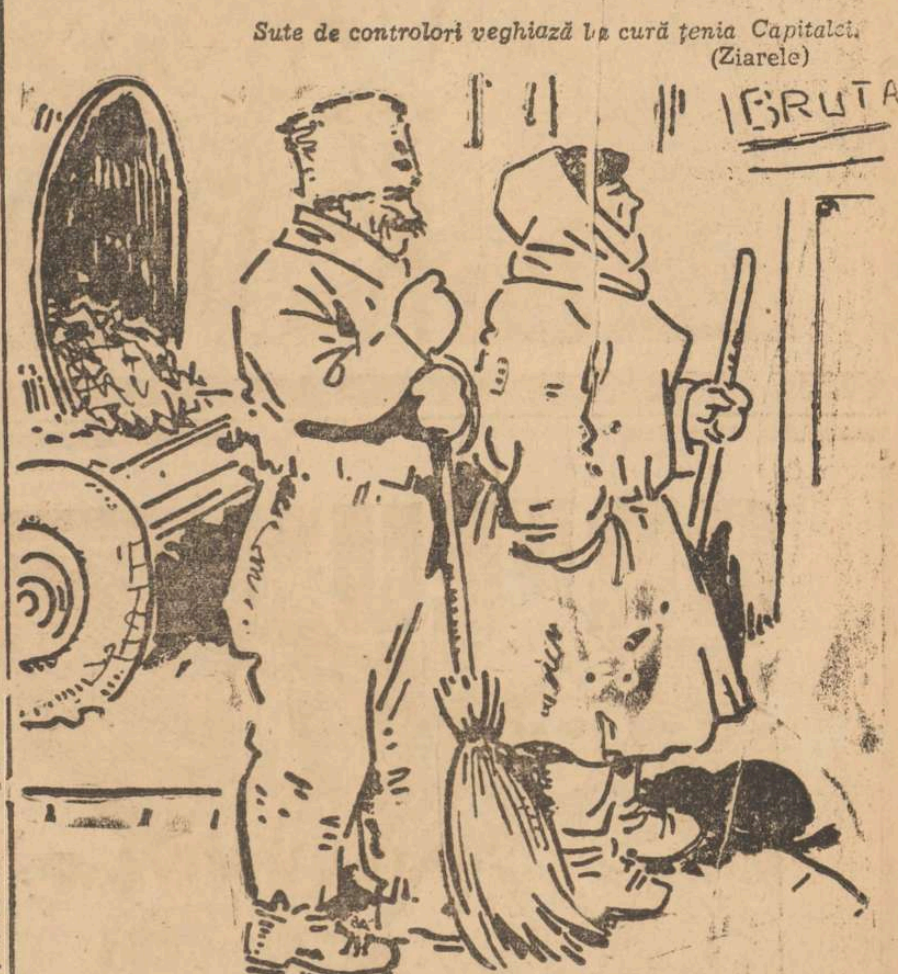
LAKE SUCES 9 (Rador). — „France Presse” transmite:

Comisia pentru Palestina a O.N.U.-ului a hotărât Sâmbătă să ceară guvernului britanic să autorizeze comisia de a lua înainte de încetarea mandatului britanic în Palestina, toate măsurile preliminare în vederea formării unei miliții armate în statele evreu și arab.

Măsurile preliminare prevăzute sunt: 1) Fixarea zonei de cantonare a trupelor; 2) Recrutarea lor; 3) Instruirea recruților; 4) Echiparea lor.

MOSCOVA 9 (Rador). — TASS transmite:

În cronică internațională din ziarul PRAVDA, Yuri Jukov ironizează declarația purtătorului de cuvânt al ministerului de afaceri străine al Angliei, reluată de către presa anglo-americană, după care în rândurile emigranților evrei care au plectat în Palestina pe vasele PAN YORK și PAN CRES-CENT s'ar fi aflat numeroși co-

Desen de B'ARG
— Cu sumedenia asta de controlori, o să ajungem șomeri.

TEHNICA SVONULUI

de VICTOR EFTIMIU

S'a spus și s'a scris de nenumărate ori că românul e născut poet și că mitologie mai bogată ca a lui n'are nici un alt popor intradecă, unde, mai abilit ca la noi, nădăvesc mai multe zâne și Feți-Frumoși atâtea palate fermecate în fundul lacurilor, atâtea babe milostive, Tar-tacoți și Flămânzii, câte-măse încărcate de bunătăți cari se pun și se ridică singure, spre delectarea numitului Flămânzilor Sărăcia, obida în care a trăit românul și cele întregi, l'au făcut să născocască suveranii magnanimi, de toate culorile: Alb-Împărat, Verde-Împărat, Roș-Împărat și să-i sfârșescă mai toate basmele cu fusturi imbelșugate, cari țineau trei sau nouă zile și la cari se ospătau toți străicii împărăției.

Tot așa mahomedanul sensual, flămând și însetat și-a populat paradisul cu hurii, munți de piaz și infinite cascade, menite să-i despăgubească, în viața viitoare de pri-paiunilor pe cari i le-a impus, cât a trăit, un ținut sterp și torid.

Popoarele cari viețuiesc într-un climat fericit, într-un peisaj luminos, cum sânt francezii și italienii n'au avut nevoie să-și creeze frumuseți imaginare, fiindcă realitatea însăși este acolo o feerie.

Deaceia și fantezia lor e mai puțin bogată ca a noastră sau ca a popoarelor nordice. Sărăcia și frigul sânt cele mai fecunde rezervoare de mitologie.

Această nevoie de-a imagina a trecut, de la gura sobei și a babei, la oraș, unde caloriferele, ascensoarele, telefonul, aparatul de radio, rădiorul electric și alte agremente ale civilizației ar fi putut să ne mai tempereze jocurile imaginatiei, să ne fizeze în comandamentele actualității, ale realității.

Se vede, însă, că moștenirea medievală nu se poate troy în decursul unei singure generații. Basmul continuă să ne aprindă imaginația. Nu putem trăi fără el.

Deși avem la îndemână controlul telefonului și-al undelor sonore, credem și amplificăm svonul cel mai absurd, cu ingenuitatea și spiritul de farsă al flăcăului care a văzut, cu ochii lui a văzut, pe Smeul-semilor vârsând foc pe nări

(Continuare în pag. 2-a)

GLOSE POLITICE

Senzational

Fostul magistrat Aurel Trandaf, comandantul trenului morții din vara anului 1941, care, fiind dat în judecată ca criminal de război, reușise să dispară, a fost identifi-cat și arestat chiar în Palatul Justiției. Omul se plictisise, se vede, de atâtea „disparații” și și-a făcut apariția.

Știrea a apărut în ziare cu litera de rigoare a faptelor de senzație.

E natural

Măine se redeschide frontiera franco-spaniolă. E cazul să repetăm celebra exclamație a unui monarh francez: nu mai există Pirinei! Între republica franceză și așa zisa republică spaniolă se va stabili o intensă și fructuoasă circulație. Cum e și natural să fie între două țări în care domină Franco și francul.

Cine?

Ministerul Sănătății a intervenit la Banca Națională ca să acorde credite fiecărei concesi de farmacie ce se va atribui de acum încolo în mediul rural și anume câte 200.000 lei.

TEPI

Un proprietar și-a strângut-gulat chiriș.

Între chiriș și proprietar au început conflicte, v.a. Domnesc acuma, lucru rar. Cele mai... strânse legături!

F. Loboda

E foarte bine. Dar ea opera să fie completă și eficace ar fi necesar să se acorde și vreo 2000 de medici în mediul rural.

Pe aceștia cine-i procură?

PLIMBARE FĂRĂ VOE

Se știe că pensionarii publici își încasează drepturile bănești servindu-se de un livret eliberat de Ad-ilele financiare respective. Acest livret de pensie conține 12 cupoane — câte unul de fiecare lună a anului — fiecare cupon rămânând la percepția unde a fost eliberată suma.

După 1 Ianuarie, pensionarii au trebuit să ducă cotoarele din 1947 la Administrația Financiară, noul livret fiind repartizat, pe cale oficială, percepțiilor. În a-t au putut fi încasate pensiile pe Ianuarie cor. Până aci nimic nou. Iată însă că de câțiva timp s'a pus în vedere pensionarilor că dacă vor să-și încaseze drepturile pe luna Februarie, vor trebui să ducă livretele... la Adm-Financiară respective — adică totmai acolo de unde abia au sosit — pentru nu știm ce număr de ordine necesar pe coperă.

Cumscând ce înseamnă aceste plimbări, însoțite de cheltuieli de transport și așteptări prelungite, ne întrebăm dacă viza de care vorbim nu putea fi pusă înainte ca livretele să răsarăscă Adm-Financiară.

F. Gh.

Voluntare trecând la dări marea unei case în seaua Mihai Bravul